

Стоянъ усърна, повѣхна.
 Царица дума Стояну:
 — „Стояне младо войниче,
 Деветъ години слугувашъ,
 Кждето ходишъ сѣ пѣешъ,
 Защо си сега кахърень?“
 Стоянъ царици продума:
 Когато на пжть потеглихъ,
 Булче ми китка подаде
 И това всичко разправи:
 Кога ми китка повѣхне,
 Тогава ще му й годежа.
 Вчера ми китка повѣхна,
 Вчера му й било годежа,
 Въ недѣля ще му й сватбата.
 Азъ ще се моля на тебе,
 Пъкъ ти се моли на царя,
 Въ отпуска да ме пустнете,
 Булчето да си възвърна.“
 Тѣ си Стояна пустнаха.
 Като си Стоянъ потегли,
 Като презъ поле вървѣше,
 Старецъ на нива орѣше.
 Стоянъ на старецъ продума:
 — „Помага ти Богъ, старче ле,
 Днесъ нали й света недѣля,
 Що си на нива излѣзълъ
 Черни угари да орешъ?“
 Старецъ на Стоянъ продума:
 — „Азъ имамъ сина като тебъ,
 И стана деветъ години
 Какъ е отъ дома излѣзълъ,
 Че той си булче остави,
 Днесъ ще му бжде сватбата:
 Ази на нива излѣзохъ
 Черни угари да ора,
 Кахъра да си разтуша.“
 Стоянъ си пжтя продължи
 И край чешмата той мина.
 Баба на чешма седѣше,
 Кишливи ризи перѣше.
 Стоянъ баби си продума:
 — „Помага ти Богъ, бабо ле,